

19 Απριλίου 1824: Πεθαίνει ο Φιλέλληνας Λόρδος Βύρων

/ [Επικαιρότητα](#)

Άγγλος ποιητής, ηγετική μορφή του ρομαντισμού κι ένας από τους πιο ένθερμους φιλέλληνες, που έδωσε τη ζωή του για την ελευθερία της Ελλάδας.

Ο [Λόρδος Βύρων](#), όπως είναι γνωστός στη χώρα μας ο **Τζορτζ Γκόρντον Μπάιρον**, 6ος Βαρόνος Μπάιρον (George Gordon Byron, 6th Baron Byron), γεννήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1788 στο Λονδίνο και καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια.

Από μικρός αγαπούσε τη μελέτη, διάβασε πολλά βιβλία, σπούδασε σε ανώτερα αγγλικά κολέγια, έμαθε να μιλά τα ελληνικά και τα λατινικά και ταξίδευε πολύ. Σε ηλικία 21 χρόνων έγινε βουλευτής και πολλές φορές βρέθηκε αντίθετος με τους άλλους λόρδους, διότι έδειχνε ενδιαφέρον για τα ζητήματα της εργατικής τάξης.

Το 1809 ταξίδεψε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Επισκέφθηκε την **Πάτρα**, την Πρέβεζα, τη Νικόπολη, την Άρτα, τα **Γιάννενα** κι έφθασε ως το Τεπελένι, όπου τον φιλοξένησε ο Αλή Πασάς. Ξαναγύρισε στην **Πάτρα**, πήγε στο Αίγιο, στους Δελφούς, στη Λιβαδειά, στην Αθήνα, όπου έμεινε δυο μήνες και ύστερα στην αρχαία Τροία και την Κωνσταντινούπολη.

Ο Βύρων, με την ποιητική του ευαισθησία, καταμαγεύθηκε από τις ελληνικές φυσικές ομορφιές και τα αρχαία ερείπια. Ενώ ταξίδευε, έγραφε θαυμάσια ποιήματα, που καθρέφτιζαν την καλλιτεχνική του συγκίνηση. Στο μεγάλο του ποιητικό έργο, που έχει τον τίτλο «*Το προσκύνημα του Τσάιλντ Χάρολντ*», δίνει ωραιότατες περιγραφές της Ηπείρου. Ξεχωριστή θέση έχει ένα ποίημα, όπου περιγράφει μία θύελλα, που τον βρήκε στη Ζίτσα της Ηπείρου.

Στο Σούνιο εμπνεύσθηκε το ποίημα «**Νησιά της Ελλάδας**», όπου περιγράφει τις εντυπώσεις του και από την αρχαία Τροία. Ο ελληνολάτρης ποιητής αγανάχτησε από τα βάθη της ψυχής του από το ανοσιούργημα του Έλγιν, που έκλεψε από την Ακρόπολη τα μαρμάρινα καλλιτεχνήματα κι έγραψε το ποίημα «*Η κατάρα της Αθηνάς*». Άλλα ποιήματά του ήταν η «*Νύμφη της Αβύδου*», τα «*Τούρκικα παραμύθια*» και ο «*Δον Ζουάν*», ίσως η κορυφαία ποιητική δημιουργία. Ο Βύρων με τα ποιητικά του αυτά έργα έγινε διάσημος στην Αγγλία, ενώ η παγκόσμια φήμη του όλο και μεγάλωνε.

Όταν ξέσπασε η **Ελληνική Επανάσταση**, ο Βύρων, που με το ποίημά του «*Προφητεία του Δάντη*» είχε καταδικάσει τα τυραννικά καθεστώτα και είχε εκφράσει τη συμπάθειά του για τους απελευθερωτικούς αγώνες των λαών, έδειξε αμέσως το ενδιαφέρον του. Το 1823 έγινε μέλος του «Φιλελληνικού Κομιτάτου», ενός συλλόγου από άγγλους φιλελευθέρους και φιλέλληνες, που είχαν σκοπό να ενισχύσουν τους έλληνες επαναστάτες. «*Αποφάσισα να πάω στην Ελλάδα. Είναι το μοναδικό μέρος, όπου δοκίμασα πραγματική ευχαρίστηση. Αν είμαι ποιητής το χρωστώ στον αέρα της Ελλάδας*» έγραφε σε κάποιον φίλο του.

Στις 3 Αυγούστου 1823 έφθασε στο **Αργοστόλι**. Οι **Έλληνες** τότε ήταν διχασμένοι κι αυτό πίκραινε τον ευαίσθητο και φλογερό νέο. Περίμενε μήπως πάψουν οι διχόνοιες, αλλά του κάκου. Έχοντας διορισθεί αντιπρόσωπος του «Φιλελληνικού Κομιτάτου», μοίρασε στους επαναστάτες τα εφόδια, που του έστειλαν από το Λονδίνο. Από δικά του χρήματα έστειλε στο Μαυροκορδάτο 4.000 λίρες για τη συντήρηση του στόλου.

Στις 5 Ιανουαρίου 1824 έφθασε στο Μεσολόγγι, όπου **οι αγωνιζόμενοι Έλληνες** τον υποδέχθηκαν με ενθουσιασμό. Εκεί συνεργάσθηκε με άλλους ξένους εθελοντές και με δικά του έξοδα οργάνωσε το στρατό και φρόντισε για την οχύρωση του **Μεσολογγίου**. Στις 25 Ιανουαρίου η κυβέρνηση τον αναγνώρισε αρχιστράτηγο. Οι κόποι του, όμως, για την οργάνωση του στρατού και για τη συμφιλίωση των οπλαρχηγών, καθώς και το κακό κλίμα, υπέσκαψαν την υγεία του.

Στις 9 Απριλίου έπεσε στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό. Παραμιλούσε διαρκώς, αλλά και τότε ακόμα παρακινούσε τους Έλληνες να συμφιλιωθούν, για να πετύχουν την απελευθέρωσή τους. Τα χαράματα της 19ης Απριλίου 1824, **Δευτέρα του Πάσχα**, άφησε την τελευταία του πνοή στο Μεσολόγγι, σε ηλικία 36 χρονών. Τα τελευταία του λόγια του ήταν για την Ελλάδα: «Της έδωσα τον καιρό, την υγεία μου, την περιουσία μου, και τώρα της δίνω τη ζωή μου. Τι μπορούσα να κάνω περισσότερο;» Ο θάνατός του άπλωσε βαρύ πένθος σ' όλους τους αγωνιζόμενους **Έλληνες**. Άνδρες και γυναίκες έκλαψαν σαν πραγματικό αδελφό και προστάτη τον Βύρωνα, που έγινε σύμβολο του πατριωτισμού και ανακηρύχθηκε εθνικός ήρωας. Μετά την κηδεία του στο Μεσολόγγι η σορός του μεταφέρθηκε στο Λονδίνο. Τις μέρες εκείνες ο **Διονύσιος Σολωμός** έγραψε ένα μεγάλο ποίημα («*Εις το θάνατο του Λορδ Μπάιρον*») χαρισμένο στο μεγάλο αυτό λάτρη της Ελλάδας, που αρχίζει μ' αυτούς τους στίχους:

Λευθεριά, για λίγο πάψε
Νά χτυπάς με το σπαθί·

*Τώρα σίμωσε καί κλάψε
Εις του Μπαίρον το κορμί·*

Οι **Έλληνες** μετά την απελευθέρωση τίμησαν τον Βύρωνα και του έκαναν άγαλμα, που υψώνεται στο Ζάππειο, στη γωνία που βλέπει προς την **Ακρόπολη** και παριστάνει τον φιλέλληνα κοντά σε μια γυναίκα –την Ελλάδα– που τον στεφανώνει. Το όνομα του Βύρωνα δόθηκε και στο συνοικισμό προσφύγων, που ιδρύθηκε στην Αθήνα, πάνω από το Παγκράτι και σήμερα αποτελεί τον **Δήμο Βύρωνα**.

Πηγή: Σαν Σήμερα